

Arrest

nr. 348 292 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 2 december 2025 geïnterpelleerd door de politie van PZ Ukkel/W-B/Oudergem wegens het gebruik van ongeldige documenten.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 2 december 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 2 december 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Politiezone Ukkel/W-B/Oudergem op 02/12/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S.(...) D.(...) B.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02/12/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Politiezone Ukkel/W-B/Oudergem op 02/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik ongeldige documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, hij verklaart geen medische problemen te hebben. Bovendien het feit dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat de kosten van het geding niet ten laste van verzoeker kunnen gelegd worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Attendu qu'aux termes de l'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980, une décision de retour peut être assortie d'une interdiction d'entrée lorsque certaines conditions sont réunies, notamment en cas de menace pour l'ordre public ou lorsque l'étranger n'a pas respecté une précédente décision d'éloignement.

Que toutefois, il ressort tant du texte légal que de la jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers que l'adoption d'une interdiction d'entrée, et a fortiori la fixation de sa durée, ne revêt aucun caractère automatique. L'autorité administrative est tenue de procéder à une appréciation individualisée de la situation de l'intéressé, en tenant compte de l'ensemble des circonstances pertinentes du cas d'espèce.

Que par ailleurs, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, toute décision administrative individuelle doit être motivée de manière adéquate, précise et suffisante, de façon à permettre au destinataire de comprendre les raisons exactes de la mesure prise et au juge d'en exercer le contrôle.

- *Motivation stéréotypée et absence d'examen individualisé*

Qu'en l'espèce, la décision attaquée se borne à indiquer que l'interdiction d'entrée de trois ans est justifiée par le fait que le requérant a été appréhendé pour des faits d'« utilisation de documents non valables », tels que mentionnés dans un rapport administratif TARAP/RAAVIS établi par les services de police.

Que cette motivation se limite à une reprise quasi mécanique de formules générales, sans que l'autorité ne précise :

- la nature exacte des documents prétendument non valables ;
- les circonstances concrètes de leur utilisation ;
- le caractère intentionnel ou frauduleux de ce comportement ;
- l'existence ou non de poursuites ou de condamnations pénales ;
- ni la temporalité ou la gravité réelle des faits reprochés.

Qu'une telle motivation, purement descriptive et dénuée de toute analyse circonstanciée, ne permet nullement de comprendre en quoi le comportement personnel du requérant constituerait une menace pour l'ordre public au sens strict de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

Que la simple référence à un rapport de police ou à des faits allégués ne saurait suffire, en l'absence d'une appréciation concrète et individualisée de la situation de l'intéressé.

- *Absence de démonstration d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public*

Attendu qu'il convient de rappeler que la notion d'ordre public, telle qu'interprétée tant par la Cour de justice de l'Union européenne que par le Conseil du contentieux des étrangers, suppose l'existence d'un comportement personnel constituant une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée ne démontre à aucun moment en quoi les faits reprochés au requérant sont de nature à se reproduire, révèle une dangerosité particulière, ou porte atteinte à un intérêt fondamental de la société belge.

Que l'autorité se contente d'affirmer, de manière abstraite, que le comportement du requérant est de nature à porter atteinte à l'ordre public, sans établir le moindre lien entre les faits allégués et un risque concret pour la société.

Que ce faisant, l'autorité administrative procède à une qualification juridique erronée des faits et commet une erreur manifeste d'appréciation, en assimilant automatiquement l'utilisation alléguée de documents non valables à une menace pour l'ordre public.

- *Violation du principe de proportionnalité dans l'imposition et la durée de l'interdiction d'entrée*

Attendu que même à supposer, quod non, que les faits reprochés puissent être établis, encore faudrait-il que l'autorité démontre que l'imposition d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans constitue une mesure nécessaire et proportionnée au regard de la situation personnelle du requérant.

Que la décision attaquée ne procède à aucune mise en balance concrète, dès lors qu'elle n'examine pas l'existence d'alternatives moins contraignantes ni ne justifie le choix d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans plutôt qu'une durée inférieure. Elle s'abstient en outre d'expliquer en quoi une interdiction d'entrée de longue durée serait nécessaire et indispensable pour atteindre l'objectif poursuivi, en violation du principe de proportionnalité.

Qu'il a pourtant été jugé que la durée d'une interdiction d'entrée doit faire l'objet d'une motivation spécifique, distincte de celle justifiant son principe.

Que l'absence totale de justification individualisée quant à la durée retenue révèle une violation manifeste du principe de proportionnalité.

- *Défaut de motivation permettant le contrôle juridictionnel*

Enfin, la motivation lacunaire de la décision attaquée ne permet pas au requérant de comprendre les raisons exactes de la mesure prise à son encontre.

Il en résulte une violation caractérisée des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, dès lors que la motivation fournie est insuffisante, stéréotypée et inadaptée à la gravité des conséquences juridiques attachées à l'interdiction d'entrée litigieuse."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Attendu qu'aux termes de l'article 8, §1er, de la Convention européenne des droits de l'homme, toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale.

Que conformément au paragraphe 2 de cette disposition, une ingérence de l'autorité publique dans l'exercice de ce droit ne peut être admise que si elle est prévue par la loi ; poursuit un but légitime ; nécessaire dans une société démocratique, ce qui implique un contrôle strict de proportionnalité.

Qu'il résulte d'une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme que toute mesure d'éloignement ou d'interdiction d'entrée doit faire l'objet d'une mise en balance concrète et individualisée entre l'intérêt général poursuivi et les droits fondamentaux de l'intéressé, en tenant compte de l'ensemble des circonstances pertinentes de la cause (durée du séjour, intensité des liens familiaux, existence d'enfants, intérêt supérieur de ceux-ci, degré d'intégration sociale, absence ou non de dangerosité, etc.).

- Existence d'une ingérence grave dans la vie familiale du requérant

Qu'en l'espèce, la décision attaquée entraîne une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant par l'imposition d'une interdiction d'entrée de trois ans, empêchant toute possibilité de reconstitution ou de maintien effectif de la cellule familiale en Belgique.

Qu'il ressort expressément de la décision attaquée que le requérant a déclaré que son épouse et ses enfants résident en Belgique. Ces éléments établissent l'existence d'une vie familiale effective au sens de l'article 8 de la CEDH.

Que la mesure litigieuse est dès lors constitutive d'une ingérence manifeste dans l'exercice du droit garanti par l'article 8, §1er, de la Convention.

- Absence de mise en balance concrète et individualisée des intérêts en présence

Attendu que la décision attaquée indique, de manière stéréotypée, que l'article 8 de la CEDH n'est pas violé et que l'intérêt de l'État à protéger l'ordre public doit prévaloir.

Que toutefois, l'autorité administrative s'abstient de toute analyse concrète des éléments suivants :

- la durée et la stabilité de la présence de la famille du requérant en Belgique ;
- la dépendance affective, matérielle ou éducative des enfants à l'égard de leur père ;
- l'intérêt supérieur des enfants, pourtant consacré tant par la CEDH que par la Convention internationale relative aux droits de l'enfant ;
- l'impact concret de l'éloignement et de l'interdiction d'entrée sur la vie familiale du requérant ;
- l'existence ou non d'alternatives moins attentatoires aux droits fondamentaux.

Que l'autorité se borne ainsi à une affirmation de principe, sans démontrer que les intérêts familiaux du requérant auraient été réellement pris en considération.

Qu'une telle motivation, abstraite et stéréotypée, ne satisfait pas aux exigences découlant de l'article 8 de la CEDH.

- Absence de nécessité et de proportionnalité de la mesure

Attendu qu'à supposer même que l'ingérence poursuive un but légitime, quod non, encore faudrait-il qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire proportionnée au but poursuivi.

Qu'en l'espèce, les faits reprochés au requérant ne sont assortis d'aucune condamnation pénale et aucun élément du dossier ne permet d'établir l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public. En outre, la décision attaquée n'explique nullement en quoi l'éloignement durable du requérant, père de famille, serait indispensable et proportionné pour la préservation de l'ordre public.

Que l'imposition d'une interdiction d'entrée de trois ans, combinée à l'éloignement, constitue dès lors une mesure d'une sévérité particulière, dont l'impact sur la cellule familiale est considérable, sans que cette sévérité ne soit justifiée par les circonstances de l'espèce.

Qu'il en résulte une rupture manifeste du juste équilibre devant être ménagé entre l'intérêt général et les droits fondamentaux du requérant.

- Défaut de prise en compte de l'intérêt supérieur des enfants

Attendu que la décision attaquée ne comporte aucune analyse spécifique de la situation des enfants du requérant, alors même que ceux-ci résident et sont scolarisés en Belgique, élément pourtant déterminant dans l'appréciation de l'impact concret de la mesure litigieuse sur leur stabilité, leur développement et leur parcours éducatif.

Que l'intérêt supérieur de l'enfant constitue un élément primordial dans toute décision affectant la vie familiale, principe consacré tant par la jurisprudence européenne que par le droit interne, et impose une prise en compte réelle, concrète et individualisée de la situation des enfants concernés.

Que l'absence totale de référence circonstanciée à la scolarisation des enfants, à leur enracinement en Belgique et aux conséquences de la séparation imposée par la mesure d'éloignement révèle dès lors une carence manifeste dans l'examen de la proportionnalité de la décision attaquée, laquelle méconnaît gravement les exigences découlant de l'article 8 de la CEDH."

In een derde middel voert verzoeker het ontbreken van bewijs van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde aan. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"Attendu qu'il résulte d'une jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne que la notion d'ordre public, en tant qu'exception aux droits fondamentaux et aux libertés garanties par le droit de l'Union, ne saurait être interprétée de manière extensive, mais doit, au contraire, faire l'objet d'une interprétation stricte (voy. notamment CJUE, 10 juillet 2008, Jipa, C-33/07 ; CJUE, 23 novembre 2010, Tsakouridis, C-145/09).

Que la Cour de justice a précisé que le recours à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la

société, et que cette menace doit résulter du comportement personnel de l'intéressé, apprécié de manière concrète et individualisée, à l'exclusion de toute approche automatique ou abstraite.

Que la seule existence de faits reprochés, d'irrégularités administratives ou même de condamnations pénales antérieures ne suffit pas, en soi, à caractériser une telle menace, dès lors qu'il appartient à l'autorité administrative de démontrer en quoi le comportement de l'intéressé révèle une dangerosité actuelle et un risque réel pour l'avenir.

Que cette jurisprudence impose ainsi une analyse prospective, tenant compte non seulement de la gravité intrinsèque des faits invoqués, mais également de leur ancienneté, de leur caractère isolé ou non, de l'absence ou de l'existence d'une récidive, ainsi que du comportement général de l'intéressé.

Qu'il en découle que toute mesure d'éloignement ou d'interdiction d'entrée fondée sur l'ordre public doit être précédée d'un examen rigoureux et individualisé, permettant d'établir, de manière motivée, que l'intéressé représente effectivement une menace actuelle pour un intérêt fondamental de la société.

Que cette exigence jurisprudentielle, issue du droit de l'Union européenne, s'impose pleinement aux autorités nationales lorsqu'elles adoptent des décisions de retour et d'interdiction d'entrée relevant du champ d'application de la directive 2008/115/CE, et est régulièrement reprise par le Conseil du contentieux des étrangers dans le cadre de son contrôle de légalité.

Qu'en l'absence d'une telle démonstration, l'invocation de l'ordre public repose sur une interprétation excessive et abstraite de cette notion, constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation et d'une violation du droit de l'Union.

- *Motivation abstraite et absence de qualification concrète des faits reprochés*

Attendu qu'en l'espèce, la décision attaquée fonde l'atteinte alléguée à l'ordre public sur le seul constat, formulé de manière lapidaire, selon lequel le requérant aurait fait usage de « documents non valables », tel que mentionné dans un rapport administratif établi par les services de police.

Que l'autorité administrative s'abstient totalement de préciser la nature exacte des documents prétendument non valables, les circonstances concrètes dans lesquelles ils auraient été utilisés, le caractère intentionnel ou non du comportement reproché, ainsi que l'existence éventuelle d'une récidive ou d'un comportement récurrent. Elle ne fait en outre état d'aucune condamnation pénale ni même de poursuites effectives à l'encontre du requérant.

Qu'en l'absence de telles précisions essentielles, la motivation de la décision attaquée demeure purement abstraite et insuffisante, et ne permet ni au requérant de comprendre les raisons exactes pour lesquelles son comportement serait qualifié d'atteinte à l'ordre public, ni au Conseil d'exercer son contrôle de légalité.

Que la décision ne démontre dès lors nullement en quoi les faits allégués seraient de nature à constituer une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société belge, condition pourtant indispensable pour justifier une mesure d'éloignement fondée sur l'ordre public.

- *Absence de caractère actuel et réel de la menace alléguée*

Attendu que la décision attaquée ne démontre nullement en quoi le comportement reproché au requérant constituerait une menace actuelle et réelle pour l'ordre public.

Qu'il résulte pourtant d'une jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne que l'invocation de l'ordre public suppose l'existence d'un risque présent et concret, apprécié au moment où la décision est adoptée, et non la simple référence à des faits passés ou isolés (CJUE, 10 juillet 2008, Jipa, C-33/07 ; CJUE, 23 novembre 2010, Tsakouridis, C-145/09). La Cour a précisé que l'autorité doit procéder à une appréciation prospective, fondée sur le comportement personnel de l'intéressé et sur l'existence d'un danger réel pour l'avenir.

Qu'en l'espèce, aucun élément du dossier ne permet d'établir :

- l'existence d'un risque de répétition du comportement reproché ;
- une dangerosité particulière du requérant ;
- ni une propension à adopter, à l'avenir, un comportement attentatoire à l'ordre public.

Que la décision attaquée se fonde exclusivement sur un fait isolé, non assorti d'une condamnation pénale ni même de poursuites effectives, pour en déduire, de manière purement spéculative, l'existence d'un danger futur. Une telle démarche repose sur une présomption abstraite de dangerosité, dépourvue de tout fondement factuel concret.

Que cette approche est également contraire à la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, laquelle exige que toute ingérence fondée sur la protection de l'ordre public repose sur des motifs pertinents et suffisants, et qu'elle soit justifiée par un besoin social impérieux (CEDH, 18 février 1991, Moustaqim c. Belgique ; CEDH, 23 juin 2008, Maslov c. Autriche). La Cour souligne que la gravité des conséquences d'une mesure d'éloignement impose une évaluation rigoureuse du caractère actuel de la menace, en tenant compte du comportement récent de l'intéressé et de son évolution personnelle.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée ne procède à aucune analyse circonstanciée du comportement du requérant, ne tient pas compte de son attitude postérieure aux faits allégués et ne met en évidence aucun élément objectif permettant de conclure à un risque réel pour l'avenir. Elle se limite à une lecture rétrospective et statique des faits, en méconnaissance de l'exigence, pourtant clairement établie par la jurisprudence européenne, d'une appréciation tournée vers l'avenir.

Qu'il s'ensuit que l'autorité administrative a retenu l'existence d'une menace pour l'ordre public sans démonstration du caractère actuel et réel de celle-ci, commettant ainsi une erreur manifeste d'appréciation et procédant à une application excessive et abstraite de la notion d'ordre public.

- Assimilation automatique d'un fait isolé à une menace pour l'ordre public

Attendu qu'en assimilant automatiquement l'utilisation alléguée de documents non valables à une atteinte à l'ordre public, l'autorité administrative procède à une qualification juridique erronée des faits.

Qu'il pourtant été jugé que :

- tout comportement irrégulier ou infractionnel ne constitue pas nécessairement une menace pour l'ordre public ;

- la notion d'ordre public suppose un degré de gravité particulier.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée ne démontre pas que les faits reprochés au requérant atteindraient un seuil de gravité suffisant pour justifier une mesure aussi radicale qu'une interdiction d'entrée de trois ans.

- Erreur manifeste d'appréciation dans l'application de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980

Attendu qu'en l'absence de démonstration d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, l'autorité administrative ne pouvait légalement fonder sa décision sur l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'en procédant néanmoins à l'adoption d'une mesure d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée sur cette base, l'autorité commet une erreur manifeste d'appréciation, en faisant une application excessive et automatique de la notion d'ordre public.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée ne démontre nullement l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public, dès lors qu'elle se fonde sur des considérations générales, abstraites et dépourvues de toute appréciation individualisée du comportement du requérant.

Qu'elle procède dès lors à une qualification erronée des faits reprochés, en assimilant automatiquement ceux-ci à une atteinte à l'ordre public sans analyse concrète ni prospective.

qu'il en résulte une violation de la notion d'ordre public, telle qu'interprétée par la jurisprudence européenne et nationale, ainsi qu'une erreur manifeste d'appréciation, justifiant l'annulation de la décision attaquée."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Verzoeker zet zijn vierde middel uiteen als volgt:

"Attendu que l'article 41, §2, a), de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne consacre le droit d'être entendu comme un principe fondamental du droit de l'Union, lequel s'impose aux autorités nationales lorsqu'elles mettent en œuvre le droit de l'Union, notamment dans le cadre de l'adoption de décisions de retour et d'interdiction d'entrée relevant de la directive 2008/115/CE.

Qu'il résulte de la jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne, reprise par le Conseil du contentieux des étrangers, que le droit d'être entendu implique que toute personne concernée par une décision défavorable soit mise en mesure de faire connaître utilement son point de vue sur :

- les éléments de fait retenus à son encontre ;
- la qualification juridique de ces éléments ;
- et la mesure envisagée, y compris ses conséquences concrètes.

Que ce droit doit être exercé avant l'adoption de la décision et ne peut être réduit à une formalité purement théorique.

- Caractère insuffisant de l'audition policière invoquée par l'administration

Attendu qu'en l'espèce, la décision attaquée indique que le requérant a été entendu par les services de police lors du contrôle du 2 décembre 2025.

Que toutefois, une telle audition policière, réalisée dans un contexte de contrôle, ne saurait être assimilée à un véritable droit d'être entendu dans le cadre d'une procédure administrative contradictoire, dès lors que :

- le requérant n'a pas été informé de l'intention de l'administration de lui infliger une interdiction d'entrée de trois ans ;
- il n'a pas été invité à présenter des observations spécifiques sur l'opportunité, la nécessité ou la durée de cette mesure ;
- il n'a pas été mis en mesure de faire valoir utilement les éléments relatifs à sa situation familiale, personnelle et sociale.

Qu'une audition réalisée à des fins policières ne suffit pas à satisfaire aux exigences du droit d'être entendu lorsqu'est en cause une mesure administrative lourde de conséquences.

- Absence de possibilité réelle et effective de faire valoir des éléments pertinents

Il ne ressort ni de la décision attaquée ni du dossier administratif que le requérant aurait eu la possibilité :

- de produire des documents ou explications complémentaires ;
- de contester utilement les faits allégués ;
- de faire valoir l'impact concret de la mesure envisagée sur sa vie familiale, notamment au regard de la présence de son épouse et de ses enfants en Belgique ;
- ni de solliciter une appréciation individualisée quant à la durée de l'interdiction d'entrée.

Que le droit d'être entendu implique pourtant que l'intéressé puisse exercer une influence réelle sur le processus décisionnel, ce qui suppose qu'il soit informé de la nature exacte des mesures envisagées et de leurs conséquences.

- *Atteinte aux droits de la défense dans une procédure ayant des conséquences graves*

Attendu que la mesure litigieuse, combinant éloignement et interdiction d'entrée de trois ans, produit des effets particulièrement graves et durables sur la situation du requérant, notamment sur l'exercice de son droit à la vie familiale.

Que dans un tel contexte, le respect des droits de la défense revêt une importance accrue.

Que l'absence de procédure contradictoire préalable et l'impossibilité pour le requérant de présenter utilement ses arguments portent une atteinte substantielle aux droits de la défense, laquelle ne saurait être régularisée a posteriori par l'existence d'un recours juridictionnel.

- *Influence potentielle sur le contenu de la décision*

Attendu qu'il convient de rappeler que, selon la jurisprudence de la Cour de justice et du Conseil, la violation du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision dès lors qu'il ne peut être exclu que, si ce droit avait été respecté, la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent.

Qu'en l'espèce, si le requérant avait été mis en mesure de faire valoir :

- l'existence de liens familiaux forts en Belgique ;
- la scolarité de ses enfants
- l'absence de dangerosité réelle ;
- le caractère isolé et non intentionnel des faits allégués ;
- l'autorité aurait pu adopter une décision différente, notamment quant à l'opportunité d'une interdiction d'entrée ou à la durée de celle-ci.

La violation constatée n'est dès lors nullement théorique, mais bien substantielle.

Qu'en adoptant la décision attaquée sans avoir permis au requérant d'exercer effectivement son droit d'être entendu, l'autorité administrative viole l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et méconnaît le principe général des droits de la défense.

Cette carence procédurale entache la procédure d'une irrégularité substantielle, justifiant à elle seule l'annulation de la décision attaquée."

In een vijfde middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"Attendu que l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que l'interdiction d'entrée doit être limitée dans le temps et que sa durée maximale est fixée à trois ans, sauf circonstances particulières.

Qu'il résulte toutefois de la jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers que :

- la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée n'est jamais automatique ;
- l'autorité administrative est tenue de motiver spécifiquement la durée retenue ;

Que cette durée doit être proportionnée à la situation individuelle de l'intéressé et à la gravité réelle des faits reprochés.

Que la jurisprudence exige ainsi une motivation distincte et circonstanciée, permettant de comprendre pourquoi une durée déterminée, et non une durée moindre, a été jugée nécessaire.

- *Motivation lacunaire et absence de justification concrète de la durée maximale*

Attendu qu'en l'espèce, la décision attaquée fixe la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans, soit la durée maximale prévue par la loi, sans fournir la moindre motivation individualisée justifiant ce choix.

Que cette décision se limite à invoquer, de manière générale l'existence alléguée d'une atteinte à l'ordre public et l'absence de départ volontaire.

Que ces éléments, invoqués de manière abstraite, ne permettent nullement de comprendre :

- pourquoi une interdiction d'entrée d'un an ou de deux ans n'aurait pas été suffisante ;
- en quoi la durée maximale serait nécessaire pour atteindre l'objectif poursuivi ;
- ni pourquoi la situation personnelle du requérant ne justifierait aucune atténuation.

Que l'absence totale de motivation quant à la durée retenue constitue une violation manifeste de l'article 74/11 et de l'obligation de motivation.

- Absence de prise en compte des circonstances personnelles et familiales Attendu que la décision attaquée ne tient aucunement compte :
- de la situation familiale du requérant, dont l'épouse et les enfants résident et sont scolarisés en Belgique ;
- de l'impact particulièrement lourd d'une interdiction d'entrée de longue durée sur la cellule familiale ;
- de l'absence de condamnation pénale ;
- du caractère isolé et non établi comme récidivant des faits reprochés.

Qu'en s'abstenant de prendre en considération ces éléments pourtant déterminants, l'autorité administrative procède à une appréciation manifestement erronée de la situation du requérant.

- *Assimilation automatique de la durée maximale à la notion d'ordre public*

Attendu que la décision attaquée semble assimiler la qualification d'ordre public à l'imposition quasi systématique de la durée maximale d'interdiction d'entrée.

Qu'une telle approche est contraire à la jurisprudence constante du Conseil, qui rappelle que :

- *la notion d'ordre public ne justifie pas, en soi, l'imposition de la durée maximale ;*
- *la gravité concrète des faits et le comportement personnel de l'intéressé doivent être examinés de manière spécifique.*

Qu'en l'espèce, aucun élément ne permet de considérer que la situation du requérant justifierait l'application de la durée la plus sévère prévue par la loi.

- *Rupture du principe de proportionnalité*

Attendu qu'en fixant la durée de l'interdiction d'entrée à trois ans sans justification individualisée, l'autorité rompt le juste équilibre devant être ménagé entre l'objectif poursuivi par l'administration et les conséquences graves de la mesure sur la situation personnelle et familiale du requérant.

Que la mesure litigieuse apparaît dès lors manifestement disproportionnée, tant au regard de la gravité réelle des faits reprochés que de leurs conséquences concrètes."

3.2. De vijf door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van drie jaar.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)"

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift nergens het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 2 december 2025 (zie punt 1.2.) geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag, waardoor de gemachtigde van de minister op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet het bevel van 2 december 2025 aldus in beginsel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar. De beslissing lijkt bijgevolg *prima facie* in feiten en in rechte op deugdelijke wijze te zijn gemotiveerd.

3.8. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een aantal zaken lijkt te verwarren waar hij bij het begin van zijn betoog stelt dat krachtens artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een terugkeerbesluit vergezeld kan worden van een inreisverbod wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan, met name in geval van een bedreiging voor de openbare orde of wanneer de vreemdeling een eerder verwijderingsbesluit niet heeft nageleefd.

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aangezien dit artikel niet in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen, louter om redenen van openbare orde. Voormeld wetsartikel maakt het mogelijk een inreisverbod op te leggen indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het thans bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) vindt zijn grondslag in het gegeven dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing staan los van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod *an sich*, maar hebben betrekking op de duur van het inreisverbod: omdat verzoeker "(...) *niet (heeft) getwijfeld om de openbare orde te schaden (...) is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel*".

3.9. In zijn eerste middel haalt verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister bij het opleggen van een inreisverbod verplicht is om de individuele situatie van de betrokkene te onderzoeken en daarbij rekening moet houden met alle relevante omstandigheden van het concrete geval. Verzoeker lijkt van mening dat dit *in casu* niet het geval was.

3.10. Verzoeker gaat vooreerst dieper in op het voorgehouden gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde, dat wordt aangewend voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, en stelt dat de gemachtigde van de minister zich in dit verband beperkt tot een stereotiepe motivering zonder enig individueel onderzoek te voeren.

3.11. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod het volgende gesteld:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Politiezone Ukkel/W-B/Oudergem op 02/12/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik ongeldige documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar in zijn geval disproportioneel zou zijn. Verzoeker stelt dat louter geciteerd wordt uit het politieverslag en dat geen onderzoek wordt gevoerd naar de aard van de vervalste documenten, de precieze omstandigheden waarin ze gebruikt werden, het al dan niet opzettelijk karakter van de gepleegde feiten en de werkelijke ernst van de feiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat de vaststelling van de gemachtigde van de minister zou kunnen ontkrachten. Verzoeker levert immers geen enkel (tegen-)bewijs waaruit blijkt dat hij geen gebruik zou hebben gemaakt van vervalste documenten. Het komt de Raad dan ook geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor dat de gemachtigde van de minister zich louter baseert op de vaststellingen zoals deze werden gedaan door de politie van PZ Ukkel/W-B/Oudergem op 2 december 2025. In zoverre verzoeker aanhaalt dat niet werd nagegaan of hij al dan niet vervolgd of veroordeeld werd voor deze feiten, benadrukt de Raad dat het gegeven, dat de door verzoeker gepleegde feiten (nog) niet tot een strafrechtelijke sanctie hebben geleid, niet betekent dat deze als onbestaande zouden moeten worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister met deze gegevens, die ook werden aangewend ter ondersteuning van het terugkeerbesluit, geen rekening zou mogen houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat op geen enkele manier in de bestreden beslissing wordt aangetoond dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing wijst op het bedrieglijk karakter van de door verzoeker gepleegde feiten. Gelet op dit bedrieglijk karakter ging de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door op basis van de beschikbare gegevens te concluderen dat *"de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"*. De loutere bewering van verzoeker dat uit zijn gedrag niet kan afgeleid worden dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige

bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, doet geen afbreuk aan de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing.

Bijkomend merkt de Raad op dat het gedrag van verzoeker slechts een bijkomend argument uitmaakt in het kader van het inreisverbod omdat het *in casu* geen inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar betreft, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvoor een 'ernstige bedreiging voor de openbare orde' vereist is.

3.12. Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij in zijn eerste middel stelt dat de gemachtigde van de minister totaal in gebreke blijft om te motiveren in verband met de duur van het inreisverbod. Uit de hierboven geciteerde motieven blijkt immers duidelijk het tegendeel. Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet uiteengezet wordt waarom niet werd gekozen voor een minder ingrijpende maatregel, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister geenszins moet motiveren waarom niet voor een inreisverbod met een kortere termijn werd gekozen.

3.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.14. Wat het bestaan van een privé- en gezinsleven betreft, beroept verzoeker zich op het verblijf van zijn partner en kinderen in België. Verzoeker beperkt zich echter tot blote beweringen en brengt geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.15. Voor zover toch kan worden aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn partner en kinderen, dient opgemerkt te worden dat er *in casu* geen sprake is van een situatie van voortgezet verblijf. Onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt van de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister overging tot een belangenafweging tussen de privébelangen van verzoeker en het algemeen belang van de maatschappij. Hierbij kan nog worden aangestipt dat het eventuele privé- en/of gezinsleven, dat werd ontwikkeld tijdens een periode dat betrokkene omwille van zijn verblijfssituatie diende te weten dat het voortzetten van dit privé- of gezinsleven een precair karakter had, slechts in uitzonderlijke omstandigheden zal leiden tot een schending van artikel 8

van het EVRM (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd in verband met verzoekers voorgehouden gezinsleven:

“Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Bovendien het feit dat zijn vrouw en kinderen in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan den gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.”

In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel wordt er aldus wel degelijk een afweging gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoeker anderzijds. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat er geen schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven aannemelijk werd gemaakt.

3.16. Met betrekking tot het hoger belang van het kind, waaraan ook een belangrijk gewicht dient te worden gegeven in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), merkt de Raad op dat dit niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

3.17. In zijn derde middel stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat van hem een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde uitgaat. De Raad herhaalt in dit verband dat de kritiek van verzoeker op de overwegingen uit de bestreden beslissing inzake de openbare orde niet kan worden bijgetreden.

3.18. In de eerste plaats benadrukt de Raad nogmaals dat de inbreuken op de openbare orde niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De openbare orde-overwegingen vormen louter een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals trouwens vereist wordt door de jurisprudentie van de Raad van State op dit punt (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Verzoeker kreeg op 2 december 2025 een bevel afgeleverd zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zodat een inreisverbod met een duur tot drie jaar kon worden opgelegd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister, die geen gebruik maakte van de mogelijkheid om omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de vastgestelde feiten van het gebruik van ongeldige documenten over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Waar verzoeker aanhaalt dat deze feiten niet zouden volstaan om een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving aan te tonen en in dit verband verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, toont hij niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door het gebruik van ongeldige documenten aan te wenden om een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar op te leggen.

In zoverre verzoeker in zijn middel voorhoudt dat de gemachtigde van de minister had moeten onderzoeken of de door hem gepleegde feiten opzettelijk werden gepleegd en of er een strafrechtelijke vervolging of andere maatregelen werden ingesteld, gaat hij eraan voorbij dat het bestreden inreisverbod een louter bestuurlijke maatregel is waarbij rekening mag worden gehouden met feiten die niet tot een strafvervolging hebben geleid. Zelfs feiten die *an sich* geen misdrijf uitmaken mogen in aanmerking worden genomen. De

omstandigheid dat verzoeker voor deze feiten niet strafrechtelijke werd vervolgd, sluit niet uit dat de gemachtigde van de minister op basis van deze feiten kan concluderen dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (cf. RvS 4 mei 2017, nr. 238.079).

3.19. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en verwijst hierbij naar artikel 41 van het Handvest.

Deze verdragsbepaling omvat onder andere “a) *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)*” en is in beginsel uitsluitend gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich hierop niet rechtstreeks kan beroepen. Het in artikel 41.2 van het Handvest vervatte hoorrecht maakt evenwel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Aangezien de bestreden beslissing een terugkeerbesluit uitmaakt in de zin van de richtlijn 2008/115/EG, geeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht en zijn de algemene beginselen ervan *in casu* van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, pt. 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, pt. 80). Verzoeker dient bijgevolg aannemelijk te maken dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om bepaalde relevante gegevens mee te delen die het terugkeerbesluit als dusdanig, of de inhoud ervan, hadden kunnen beïnvloeden.

3.20. Verzoeker houdt vooreerst een theoretisch betoog in verband met het hoorrecht en erkent dat hij op 2 december 2025 werd gehoord door de politie na zijn interpellatie, doch stelt dat een dergelijk politieverhoor niet kan worden gelijkgesteld met een daadwerkelijk recht om te worden gehoord in het kader van een contradictoire administratieve procedure omdat hij niet op de hoogte werd gesteld van het voornemen om hem een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen, hij niet werd uitgenodigd om specifieke opmerkingen te maken over de wenselijkheid, de noodzakelijkheid en de duur van de maatregel en omdat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om de elementen met betrekking tot zijn gezins-, persoonlijke en sociale situatie op zinvolle wijze naar voren te brengen. In zoverre verzoeker thans meent dat hij bij de interpellatie van 2 december 2025 niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om zijn standpunt duidelijk kenbaar te maken omdat hij niet in kennis zou zijn gesteld van de intentie van de verwerende partij om hem een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen, komt het aan hem toe om in zijn verzoekschrift de elementen aan te reiken die onverenigbaar zijn met het opleggen van een inreisverbod en die hij destijds door het summiere karakter van het gehoor onvermeld zou hebben gelaten. Verzoeker stelt dat hij volgende elementen had kunnen aanvoeren indien hij daartoe de gelegenheid zou hebben gekregen: het bestaan van sterke familiebanden in België, de scholing van zijn kinderen, het ontbreken van daadwerkelijke gevaarlijkheid en het geïsoleerde en onopzettelijke karakter van de ten laste gelegde feiten. Verzoeker beperkt zich echter tot de blote bewering dat deze elementen de gemachtigde van de minister ertoe hadden kunnen nopen om een andersluidende beslissing te nemen, maar staat dit op geen enkele manier met enig concreet begin van bewijs. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de minister rekening hield met verzoekers gezinsleven op het Belgische grondgebied en verzoeker toont met zijn betoog niet aan welke elementen hij had kunnen aanbrengen om aan te tonen dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om bepaalde relevant gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

3.21. Waar verzoeker in zijn vijfde middel nogmaals aanvoert dat de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet verplicht is om specifiek te motiveren in verband met de gekozen duur van een inreisverbod en dat deze in verhouding moet staan tot de individuele situatie van verzoeker, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd uiteengezet (zie punt 3.9. – 3.10.). Uit deze uiteenzetting blijkt immers dat de gemachtigde van de minister wel degelijk motiveerde waarom *in casu* een inreisverbod werd opgelegd met een duur van drie jaar en dat het niet aan de gemachtigde van de minister

toekomst om te motiveren waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen. Het feit dat *in casu* niet werd gekozen voor een kortere termijn betekent overigens geenszins dat de gemachtigde van de minister op automatisch wijze besloot om de maximumtermijn op te leggen louter omdat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de maximumtermijn *in casu* gerechtvaardigd wordt door het bedrieglijk karakter van de feiten die verzoeker pleegde en dat hierbij rekening werd gehouden met verzoekers gezinssituatie.

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest en/of artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op ondeugdelijke feitelijke vaststellingen zou berusten of zou stoelen op onjuiste juridische grondslagen of dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek, schending van het hoorrecht of van het proportionaliteitsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De vijf aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN